

Hustisya at Awa

E.J. Waggoner

Hustisya at Awa

E.J. Waggoner

Present Truth UK
Pebrero 23, 1893

Inilimbag ng

maranathamedia-philippines.com

Septyembre 2023

Mga Nilalaman

Panimula**Error! Bookmark not defined.**

Hustisya at Awa.....**Error! Bookmark not defined.**

Diyos ang Pinagmumulan ng lahat ng Bagay**Error! Bookmark not defined.**

Pangangailangan ng Kasunduan sa Diyos**Error! Bookmark not defined.**

Ang Hustisya ng Awa.....**Error! Bookmark not defined.**

Pagbibigay sa Mga Tao ng Kanilang Sariling Paraan**Error! Bookmark not defined.**

Ang Kapalaran ng Masasama 21

Walang hanggang Parusa 22

Apoy na hindi mapapawi 23

Walang Hanggang Apoy**Error! Bookmark not defined.**

Ang Diyos ang maging lahat sa lahat**Error! Bookmark not defined.**

Panimula

Apatnapung taon pagkatapos magsimulang ipangaral ng mga Seventh-day Adventist ang mensahe ng Tanda o Pagtatak sa mundo, nagpadala ang Panginoon ng pinakamahalagang mensahe sa pamamagitan nina Elder Wagoner at Jones. Nagsimula ang mensaheng ito noong Oktubre 1888 at nagpatuloy ng humigit-kumulang 7 taon. Ang paggamit ng salitang ipinadala sa halip na ang pagpapadala sa sumusunod na sipi ay nagpapahiwatig na ang mensahe ay naka-nakapahinga at huminto pa nga.

Ang Panginoon sa Kanyang dakilang awa ay **nagpadala** ng pinakamahalagang mensahe sa Kanyang mga tao sa pamamagitan nina Elder Wagoner at Jones. Ang mensaheng ito ay upang higit na iharap sa mundo ang itinaas na Tagapagligtas, ang sakripisyo para sa mga kasalanan ng buong mundo. Nagpakita ito ng katwiran sa pamamagitan ng pananampalataya sa Katiyakan; inanyayahan nito ang mga tao na tanggapin ang katuwiran ni Cristo, na ipinakikita sa pagsunod sa lahat ng utos ng Diyos. TM 91,92 (1895)

Isa sa mga pangunahing elemento ng mensaheng ito na may kaugnayan sa paksa ng dalawang tipan.

Mula nang sabihin ko noong nakaraang Sabbath na ang pananaw tungkol sa mga tipan na itinuro ni Brother Wagoner ay katotohanan, tila malaking ginhawa ang naisip ng maraming isipan.--Letter 30, 1890, p. 2. (To W. C. White and wife, March 10, 1890.) {9MR 329.3}

Ngunit hindi tinatanggap ng karamihan ng mga pinuno ng simbahan ang mahalagang liwanag na ito.

Bago ang huling gabi ay ipinakita sa akin [ng Panginoon] na ang mga katibayan tungkol sa mga tipan ay malinaw at nakakumbinsi. Ikaw mismo, [Uriah Smith] Brother B, Brother C, at iba **pa ay ginugugol ang iyong kapangyarihan sa pagsisiyasat**

para sa walang kabuluhan upang makagawa ng isang posisyon sa mga tipan na iba-iba sa posisyon na ginawa ni Brother [E. J.] Nagprisinta si Wagoner. Kung natanggap mo ang tunay na liwanag na nagniningning, hindi mo sana tinularan o nalampasan ang parehong paraan ng interpretasyon at mali ang kahulugan ng mga Kasulatan gaya ng ginawa ng mga Hudyo. Ano ang naging dahilan kung bakit sila naging masigasig? Bakit sila umaasa sa mga salita ni Kristo? **Bakit sinundan Siya ng mga espiya upang markahan ang Kanyang mga salita na maaari nilang ulitin at mali ang kahulugan at pilipitin sa isang paraan upang bigyang-kahulugan ang kung saan ang kanilang sariling di-banal na pag-iisip ay ipakahulugan sa kanila.** Sa ganitong paraan, nilinlang nila ang mga tao. Gumawa sila ng mga maling isyu. Hinawakan nila ang mga bagay na maaari nilang gawing paraan ng pag-ulap at panlilinlang ng mga isipan.

Ang tanong sa tipan ay isang malinaw na tanong at matatanggap ng bawat tapat, walang kinikilingan na pag-iisip, ngunit dinala ako kung saan binigyan ako ng Panginoon ng pananaw sa bagay na ito. **Lumihis ka sa malinaw na liwanag dahil natakot ka na ang tanong ng batas sa Galacia ay kailangang tanggapin.** Kung tungkol sa batas sa Galacia, wala akong pasanin at hindi pa nagkaroon.--Letter 59, 1890, p. 6. (To Uriah Smith, March 8, 1890.) {9MR 329.1}

Noong 1895, tila huli na ang lahat para sa ilan.

Nagtatanong ako sa mga nasa responsableng posisyon sa Battle Creek, Ano ang ginagawa mo? **Tinalikuran mo, at hindi ang iyong mukha, sa Panginoon.** Kailangang magkaroon ng paglilinis ng puso, mga damdamin, mga pakikiramay, mga salita, sa pagtukoy sa pinakamahalagang paksa--ang Panginoong Diyos, kawalang-hanggan, katotohanan. Ano ang mensaheng ibibigay sa panahong ito? Ito ang mensahe ng ikatlong anghel. **Ngunit ang liwanag na iyon na pumupuno sa buong mundo ng kanyang**

kaluwalhatian, ay hinamak ng ilan na nagsasabing naniniwala sila sa kasalukuyang katotohanan. Mag-ingat sa iyong pagtapak. Tanggalin ang sapatos mula sa iyong mga paa; sapagka't ikaw ay nasa banal na lupa. Mag-ingat kung paano mo ipagpatuloy ang mga katangian ni Satanas, at ibuhos ang paghamak sa mga pagpapakita ng Banal na Espiritu. **Hindi ko alam ngunit ang ilan ay napakalayo na ngayon para bumalik at magsisi.** {1888 Study Materials 1334.2} (1895)

Tatlong taon bago nito, isinulat ni Ellen White ang mahahalagang salitang ito na puno ng pag-asa:

Ang oras ng pagsubok ay malapit na sa atin, **sapagkat ang malakas na sigaw ng ikatlong anghel ay nagsimula** na sa paghahayag ng katuwiran ni Kristo, ang nagpapatawad ng kasalanan na Manunubos. **Ito ang simula ng liwanag ng anghel na ang kaluwalhatian ay pupuspos ng buong lupa.** RH, November 22, 1892 par. 7

Tatlong buwan pagkatapos nito, A.T. Ginawa ni Jones ang kanyang tanyag na mga sermon noong 1893 na nagdala ng maraming liwanag sa mensahe. Nagbukas ito ng mas malalim na pag-unawa sa Sabbath at sa kaloob ng Espiritu na dumarating sa banal na oras na ito.

Sa paglalang ay maaari niyang malaman ang tungkol sa Kanya. Sa Sabbath ay makikilala niya Siya, dahil dinadala ng Sabbath ang buhay na presensya, ang nagpapabanal na presensya, ang nagpapabanal na presensya, ni Jesu-Kristo, sa taong talagang tumutupad nito. Sermon 20. Ang Espiritu ni Kristo sa pamamagitan ng Sabbath, A. T. Jones. March 2, 1893.

Sa parehong oras na sinimulan ni Jones ang kanyang mga sermon sa USA, si E.J. Isinulat ni Wagoner ang sumusunod na artikulo sa UK sa paksa ng katarungan at awa. Ang paksang ito ay natural na bunga ng mga alituntuning itinuro nina Jones at Wagoner tungkol sa kapangyarihan ng Diyos na ipinakita

sa paglikha sa loob ng konteksto ng dalawang tipan na ipinahayag bilang dalawang kondisyon ng puso sa halip na dalawang dispensasyon ng panahon.

Sa pagbabasa ng artikulong ito, nakakita ako ng napakagandang kumpirmasyon para sa mga bagay na itinuro namin sa nakalipas na pitong taon. Hinamon namin ang ideya na ang awa at katarungan ay magkasalungat sa isa't isa ngunit ang awa ay ang pagpapakita ng hustisya. Ang hustisya ay ang paggawa ng tama, at ang tamang gawin ay ang pagpapakita ng awa.

Itinayo ni Wagoner ang Kanyang kaso sa prinsipyo na ang Diyos ang pinagmulan ng lahat ng bagay. Ito ang mga prinsipyong binuo natin sa aklat na Digmaan ng Pagkakakilanlan at Mahalaga ang Buhay. Ginagamit ng Wagoner ang parehong teksto mula sa Aw 89:14 para ipahayag ang mga simulain ng katarungan gaya ng ginawa natin sa aklat na Natural na Hustisya at Pagbabayad-sala. Siya ay binuo nang maganda sa pagkakaisa ng katarungan at awa sa paksa ng kaban ng tipan sa loob ng Sanctuary. Ang luklukan ng awa ay nasa batas ng Diyos sa arka. Ito ang trono ng Diyos. Ang awa at katarungan ay pinag-isa sa iisang trono sa parehong oras. Nasa ibaba ang ilan sa mga pinakamahalagang pahayag na ginawa ni Wagoner sa artikulong ito na aking ibuod dito.

Nakikita natin ang pagkakaisa ng Hustisya at Awa:

Mayroong kakaibang ideya na laganap sa mundo, at maging sa nag-aangking Kristiyanong mundo, na ang hustisya at awa ay magkasalungat na katangian, at hindi sila maipapakita sa iisang tao nang sabay-sabay.... Ito ay isang pinaka-kapus-palad na ideya. Ito ay kumakatawan sa Diyos bilang nababago. Ngunit ang katotohanan ay hindi Niya maitatangi ang Kanyang sarili, at hindi Siya nagbabago.

Nakikita natin ang prinsipyo ng buhay na umiiral lamang kay Kristo at samakatuwid si Kristo ang pinagmumulan ng bawat tamang udyok, na inililipat ang mga utos mula sa di-makatwirang mga utos patungo sa mga pangako ng Diyos.

Si Kristo, na siyang kabuuan ng pagka-Diyos, ay ang buhay ng lahat; Siya ang puwersa na ipinakikita sa lahat ng bagay. Dahil dito, maliwanag na ang patuloy na pag-iral ng lahat ng bagay ay nakasalalay sa kanilang pagkakasundo sa kalooban ng Diyos, at sa kanilang pagpapasakop dito. Ito ay hindi isang basta-basta na kahilingan sa bahagi ng Diyos, hindi Niya hinihiling na ang lahat ng mga bagay ay ipasailalim sa Kanya, para lamang bigyang-kasiyahan ang Kanyang pag-ibig sa kapangyarihan, tulad ng mangyayari sa tao, ngunit dahil lamang kung ang lahat ng mga bagay ay umaasa sa Kanya maaari silang mabuhay.

Nakikita natin ang kasalukuyang Krus:

Ngunit sa pamamagitan ng awa ng Diyos, ang tao ay nagpatuloy sa kanya. "Sa mga kaawaan ng Panginoon ay hindi tayo nalilipol, sapagka't ang Kanyang mga habag ay hindi nagkukulang. Sila'y bago tuwing umaga; dakila ang Iyong katapatan." Lam. 3:22. Ang mahabang pagtitiis na ito ng Diyos ay para sa kaligtasan ng tao.

Nakikita natin ang ilang kahanga-hangang pagpapahayag sa hustisya at awa ng Diyos:

Ngunit sa habag o awa na ito ay lumilitaw ang katarungan ng Diyos. Nilikha Niya ang tao ayon sa Kanyang sariling larawan, na may mga kakayahan na may pinakamataas na kasiyahan, sapagkat binigyan Niya siya ng kalayaang pumili ng kanyang sariling paraan, at inilagay ang lahat sa harap niya.

Sa pagpili na ito ay ganap na walang paghihigpit na inilagay sa tao ng Panginoon. Ang Kanyang mahigpit na hustisya ay ipinakita sa Kanyang hindi pakikialam sa personal na karapatan ng tao sa pagpili kung ano ang kanyang makukuha. Alam ng Diyos na sa Kanya lamang matatagpuan ng tao ang kanyang pinakamataas na kabutihan, at samakatuwid ay inilalagay Niya ang Kanyang sarili sa harap ng tao sa pinakakaakit-akit na

liwanag, at nagsusumamo sa kanya na tanggapin Siya; **ngunit hindi Niya papasukin ang Kanyang presensya kung saan ito ay hindi gusto. Hindi niya pipilitin ang kalooban ng tao.** Sa paggawa ng tao ay ginagarantiyahan Niya sa kanya ang ganap na kalayaan, at Siya mismo ay iginagalang ang mga karapatan na ipinagkaloob Niya sa tao. **Ang pagtatangka na pilitin ang mga tao na tanggapin ang Kanyang mga daan, bagama't sila ay perpekto, ay pagkakait sa kanya ng kalayaang iyon na hindi mapaghihiwalay sa Diyos; at sa gayon ito ay upang talunin ang Kanyang sariling layunin.**

Ito ay isang kamangha-manghang paghahayag at binibigyang kahulugan para sa atin ang mahigpit na hustisya ng Diyos. Hindi ito ang pagsira sa tao sa pamamagitan ng lubos na puwersa, bagkus ang Diyos ay hindi nakikialam sa kapangyarihan ng tao na pumili nang walang anumang mga paghihigpit na inilalagay sa kanya. Hinahayaan niya ang mga tao na sirain ang kanilang sarili. Ang kahulugang ito ng katarungan ay natural na humahantong sa pagpapaliwanag ng pagkawasak ng masasama.

Ang mga ganyan ay hinahatulan ng sarili. Ang paghatol sa kanila sa kamatayan ay hindi lamang desisyon ng isang Hukom, ngunit natural na resulta ng kanilang sariling landasin. Kinasusuklaman nila ang Panginoon, nilabanan ang lahat ng Kanyang mga pagsulong, at ipinakita ang kanilang pagnanais na walang kinalaman sa Kanya. Dahil sila ay positibong tumatangging mamuhay kasama Niya, wala Siyang ibang alternatibo kundi ang iwanan sila sa kanilang sarili; at dahil wala silang paraan ng pag-iral sa sarili, sila ay kinakailangang magdusa ng pagkawasak.

Ang Wagoner ay nagpapatibay sa punto na ang Diyos ay hindi nagbabago sa Kanyang saloobin ng damdamin sa mga nawawala. Ang masasama ang nagbabago.

Ang Panginoon ay kabutihan mismo. Siya ay pag-ibig. Siya ay hindi maaaring maging anumang oras maliban sa Siya, at

samakatuwid Siya ay kasingbuti sa isang tao gaya ng Siya sa iba. Siya ay pantay-pantay na mabuti sa lahat at kasinggaling Niya sa lahat ng oras. Kaya't hindi dahil sa hindi sila naakit ng pag-ibig ng Diyos, ang ilan ay nawasak. Ito ay dahil hinamak nila ang pag-ibig na iyon.

Sa pagtalikod sa Panginoon, ang masasama ay walang pagpipilian kundi ang mawala dahil ang presensya ng Diyos ay nasa lahat ng dako at tanging sa Kanya lamang mayroong buhay.

Ito ay maliwanag, samakatuwid, na ang mga naiwan sa kanilang sariling pagpili na maging walang hanggang hiwalay sa Panginoon, ay walang lugar na natitira sa kanila kundi lubos na pagkalipol. Walang lugar sa sansinukob kung saan maaaring umiral ang mga tao nang hiwalay sa presensya ng Panginoon.

Gumagawa si Wagoner ng lohikal na konklusyon na ang pagkawasak ng masasama ay ang kabayaran na kanilang pinaghirapan. Nais nilang maiwan sa kanilang sarili at ibinibigay sa kanila ng Diyos ang gusto nila.

Ang mga awa ng Diyos ay nananatili magpakailanman, kahit na may ilan na hindi magkakaroon nito. Sa Kanyang awa ay nagtitiis Siya nang matagal sa kanila, ngunit hindi matitiis ng Diyos ang paghihimagsik magpakailanman sa Kanyang mga nasasakupan at maging makatarungan sa Kanyang tapat na mga sakop. Kaya't sa katarungan na hindi bababa sa awa sa mga kusang sumuko sa Kanyang kontrol, dapat Niyang hayaan ang masasamang magdusa ng kaparusahan na kanilang pinaghirapan. Sa katunayan, magiging kawalang-katarungan ang paggawa ng masama kung hindi ibigay sa kanila ang matagal na nilang pinaghirapan at masigasig. Sila ay nagsanggunian na magkakasama laban sa Panginoon at laban sa Kanyang Pinahiran, na nagsasabi, "Ating putulin ang kanilang mga gapos, at iwaksi ang kanilang mga tali sa atin." Ang lahat ng kanilang hangarin ay ipaubaya sa kanilang sarili at ngayon ay ibinibigay sa

kanila ng Diyos ang kanilang pagnanais. Ngunit dahil walang lugar sa uniberso kung saan wala ang Diyos, ang tanging bagay para sa kanila ay pagkalipol.

Napakahalaga ng pagkakasunod-sunod ng mga argumento ni Waggoner. Dalangin ko na maunawaan ng mambabasa ang kaloob na iniharap sa kanila. Maganda ang pagkakatugma ng mga ito sa mga salita ni Ellen White sa Hustisya at ang pagkamatay ng masasama.

Ang paghatol na kapangyarihan ni Satanas ay aakay sa kanya upang magtatag ng isang teorya ng katarungan na hindi naaayon sa awa. Siya ay nag-aangkin na siya ay namumuno bilang ang tinig at kapangyarihan ng Diyos, inaangkin na ang kanyang mga desisyon ay katarungan, ay dalisay at walang kapintasan. Sa gayon siya ay pumuwesto sa luklukan ng paghatol at ipinahayag na ang kanyang mga payo ay hindi nagkakamali. Dito pumapasok ang kanyang walang awa na hustisya, isang huwad na katarungan, kasuklam-suklam sa Diyos. {CTr 11.4}

Si Satanas ay hahatulan sa pamamagitan ng kanyang sariling ideya ng katarungan. Ito ay kanyang pagsusumamo na ang bawat kasalanan ay matugunan ang kaparusahan nito. Kung pinatawad ng Diyos ang parusa, sinabi niya, Siya ay hindi Diyos ng katotohanan o hustisya. **Haharapin ni Satanas ang paghatol na sinabi niyang dapat gamitin ng Diyos.** {12MR 413.1}

Ang Diyos ay hindi tumatayo sa makasalanan bilang isang tagapagpatupad ng hatol laban sa paglabag; ngunit iniinwan Niya sa kanilang sarili ang mga tumatanggi sa Kanyang awa, upang anihin ang kanilang inihasuk. Bawat sinag ng liwanag na tinanggihan, bawa't babala na hinahamak o hindi pinakinggan, bawa't pagnanasa na ipinagkakaloob, bawa't pagsuway sa kautusan ng Dios, ay isang binhing inihasuk na nagbubunga ng hindi nagkukulang na ani nito. Ang Espiritu ng Diyos, na patuloy na nilalabanan, ay sa wakas ay inalis mula sa makasalanan, at

pagkatapos ay walang natitira na kapangyarihan upang kontrolin ang masasamang hilig ng kaluluwa, at walang proteksyon mula sa masamang hangarin at poot ni Satanas. Ang pagkawasak ng Jerusalem ay isang nakakatakot at solemne na babala sa lahat na walang kabuluhan sa mga alok ng banal na biyaya at lumalaban sa mga pagsusumamo ng banal na awa. Kailanman ay hindi binigyan ng mas tiyak na patotoo sa pagkamuhi ng Diyos sa kasalanan at sa tiyak na kaparusahan na babagsak sa nagkasala. {GC 36.1}

Ang paggamit ng puwersa ay salungat sa mga prinsipyo ng pamahalaan ng Diyos; Ninanais lamang niya ang paglilingkod sa pag-ibig; at ang pag-ibig ay hindi maaaring utusan; hindi ito mapapanalo sa pamamagitan ng puwersa o awtoridad. Sa pamamagitan lamang ng pag-ibig nagising ang pag-ibig. Ang makilala ang Diyos ay ibigin Siya; Ang kanyang pagkatao ay dapat na maipakita sa kaibahan ng katangian ni Satanas. {DA 22.1}

Nawa'y pagpalain ka habang binabasa mo ang mahalagang artikulong ito mula kay Waggoner.

Hustisya at Awa

Mayroong kakaibang ideya na laganap sa mundo, at maging sa nag-aangking Kristiyanong mundo, na ang katarungan at awa ay magkasalungat na katangian, at hindi sila maipapakita sa iisang tao nang sabay. Naaalala natin ang isang himno noon pa man, bilang papuri sa “pagkawanggawa,” isang linya nito ang nagsabing, “Walang bahagi ang hustisya sa iyo.” Ito ay nagpapahayag ng laganap na ideya, na ang katarungan ay malupit at malupit, at upang maisagawa ng Diyos ang awa ay kailangang isantabi ng Diyos ang Kanyang Hustisya, at na kapag Siya ay nagsagawa ng hustisya ay isinasantabi Niya ang awa.

Ito ay isang pinaka-kapus-palad na ideya. Kinakatawan nito ang Diyos bilang nababago. Ngunit ang katotohanan ay hindi Niya maitatangi ang Kanyang sarili, at hindi Siya nagbabago. "Sapagkat ako ang Panginoon, hindi ako nagbabago." Mal. 3:6. "Katuwiran at kahatulan ang tahanan [o pundasyon] ng Iyong trono; ang awa at katotohanan ay mangunguna sa Iyong mukha." Awit 89:14. Ito ang mga salita ng taong nagsalita ang Espiritu Santo. Nagsisimula ang salmo, "Aawit ako ng mga kaawaan ng Panginoon magpakailan man; sa pamamagitan ng aking bibig ay ipakikilala ko ang iyong katapatan sa lahat ng sali't saling lahi. Sapagka't aking sinabi, Ang kaawaan ay itatayo magpakailan man; At muli, "O magpasalamat kayo sa Panginoon; sapagkat Siya ay mabuti; sapagkat ang Kanyang awa ay magpakailanman." Awit 136:1. Ang Diyos ay mula sa walang hanggan hanggang sa walang hanggan; kapwa ang hustisya at awa ay mga bahagi ng Kanyang katangian; Hindi siya maaaring magbago; kaya't kapuwa ang katarungan at ang awa ng Panginoon ay dapat manatili magpakailanman, hindi magbabago.

Ang hustisya na hindi bababa sa awa ay makikita sa plano ng pagtubos. Ganito ang mababasa natin: "Sapagka't ang lahat ay nagkasala, at hindi nakaabot sa kaluwalhatian ng Diyos, na inaring-ganap na walang bayad sa pamamagitan ng Kanyang biyaya sa pamamagitan ng pagtubos na kay Cristo Jesus; na itinakda ng Diyos na maging pangpalubag-loob sa pamamagitan ng pananampalataya sa Kanyang dugo, upang ipahayag ang Kanyang katuwiran sa ikapagpapatawad ng mga kasalanang nakaraan, sa pamamagitan ng

pagtitiis ng Diyos. naniniwala kay Hesus.” Rom. 3:23-26. Dito ay sinabi sa atin na hindi isinasantabi ng Diyos ang Kanyang katarungan sa pagliligtas sa mga tao, ngunit sa mismong pagkilos ng pagtubos ay ipinakita Niya ang Kanyang hustisya.

Sa tabernakulo na sinabi ng Panginoon kay Moises na itayo, at ang huwaran na ipinakita Niya sa kanya sa bundok, ang pangunahing kagamitan sa kasangkapan ay ang kaban. Sa kaban na ito inilagay ang mga talahanayan ng kautusan. Ang takip ng kaban ay tinawag na luklukan ng awa, at sa ibabaw ng takip na ito ay may mga larawan ng dalawang kerubin, isa sa bawat dulo, na magkaharap. Tingnan ang Exodu 25:10-21. Tungkol dito ay sinabi ng Panginoon, “At doon ay makikipagtagpo ako sa iyo, at ako ay makikipag-usap sa iyo mula sa itaas ng luklukan ng awa, mula sa pagitan ng dalawang querubin na nasa ibabaw ng kaban ng patotoo, ng lahat ng bagay na aking ibibigay sa iyo bilang utos sa mga anak ni Israel.” Exodu 25:22. “At nang si Moises ay pumasok sa tabernakulo ng kapisanan upang makipag-usap sa kaniya, ay narinig niya ang tinig ng isang nagsasalita sa kaniya mula sa luklukan ng awa na nasa ibabaw ng kaban ng patotoo, mula sa pagitan ng dalawang querubin; at siya ay nagsalita sa kaniya.” Bilang 7:89. Mula dito nalaman natin na kung paanong ang tabernakulo ay kumakatawan sa tahanan ng Diyos, na tumutugma sa templo ng Diyos sa langit (tingnan ang Exodu 25:8; Heb. 9:23,24; Awit 11:4), kaya ang kaban ay kumakatawan sa trono ng Diyos. Kaya ang kautusan ng Diyos ay bumubuo ng pundasyon ng Kanyang trono, ngunit ang trono mismo ay ang upuan ng awa. Sa trono ng Diyos “Ang awa at katotohanan ay nagtagpo; ang katuwiran at kapayapaan ay naghalikan sa isa't isa.” Awit 85:10. Ang Kanyang trono ay isang trono ng biyaya, kung saan maaari tayong magkaroon ng awa, at makahanap ng biyaya na tutulong sa oras ng pangangailangan. Heb. 4:16.

Ngunit ang ilang mga mambabasa ay walang alinlangan na iniisip na hindi pa namin nahawakan ang tunay na tanong na pinag-uusapan. Ang mga sumusunod na teksto ay walang alinlangan sa kanyang isipan: “Ngunit ang awa ng Panginoon ay mula sa walang hanggan hanggang sa walang hanggan sa kanila na natatakot sa Kanya, at sa Kanyang katuwiran sa mga anak ng mga

anak; Awit 103:17,18. “Hindi ba’t ito ay tila nagpapahiwatig na ang **awa ng Diyos ay nananatili magpakailanman lamang para sa mga may takot sa Kanya**, at na darating ang panahon na **ang Kanyang awa ay matatapos**, kahit man lamang **para sa mga masasama**? Tingnan natin.

Diyos ang Pinagmumulan ng lahat ng Bagay

Ang Diyos ang Lumikha ng lahat ng bagay. Karaniwang sabihin na nilikha Niya ang lahat ng bagay mula sa wala. Iyan ay totoo, sa abot ng kahulugan nito na ang Kanyang salita ay nabuo ang mga mundo kung saan walang anumang ngunit sila ay talagang nagmula sa Kanyang salita. Ang Kanyang salita ay puno ng Kanyang sariling buhay; kaya totoo na ang lahat ng nilikha ay umiral sa pamamagitan ng mismong buhay ng Diyos. Ang lahat ay nagmula sa Kanya, upang sa paglikha ng mga mundo ay mayroong misteryo ng pagpaparami. Ang ideyang ito ay ibinigay sa mga salita ng Salmista, "Panginoon, Ikaw ay naging aming tahanang dako sa lahat ng salinlahi. Bago ang mga bundok ay inilabas, o kailanma'y ginawa Mo ang lupa at ang sanglibutan, maging mula sa walang hanggan hanggang sa walang hanggan Ikaw ay sa Diyos." Awit. 90:1, 2.

Basahin din ang sumusunod na pamilyar na mga teksto: “Ang Diyos na gumawa ng daigdig at ng lahat ng bagay na naririto, yamang Siya ang Panginoon ng langit at lupa, ay hindi tumatahan sa mga templong ginawa ng mga kamay; ni sinasamba ng mga kamay ng tao, na parang nangangailangan Siya ng anumang bagay, yamang Siya ay nagbibigay sa lahat ng buhay, at hininga, at lahat ng mga bagay; . . . Sapagka't tayo'y mga supling ng Dios, ay hindi natin dapat isipin na ang pagka-Diyos ay katulad ng ginto, o pilak, o bato, na inanyuan ng sining at katha ng tao." Gawa 17:24-29. “Sapagkat nasa Iyo ang Bukal ng Buhay.” Ps. 36:9. “Lahat ng bagay ay nagmumula sa Iyo.” 1 Chron. 29:14. “Ikaw ay karapat-dapat, O Panginoon, na tumanggap ng kaluwalhatian at karangalan at kapangyarihan; sapagkat nilikha Mo ang lahat ng bagay, at para sa Iyong kasiyahan sila ay nalikha at nalikha.” Apocalipsis 4:11.

Hindi lamang nilikha ng Diyos, sa pamamagitan ni Kristo, ang lahat ng bagay, ngunit ang kanilang patuloy na pag-iral ay nakasalalay sa Kanya lamang. Tayo ay may pagtubos sa pamamagitan ng dugo ni Kristo, “Sapagka’t sa pamamagitan Niya ay nilalang ang lahat ng bagay, na nasa langit, at nasa lupa, nakikita at hindi nakikita, maging mga luklukan, o mga paghahari, o mga pamunuan, o mga kapangyarihan; ang lahat ng mga bagay ay nilikha sa pamamagitan Niya, at para sa Kanya; at Siya ay bago ang lahat ng mga bagay, at sa pamamagitan Niya ay nabubuo ang lahat ng bagay.” Colosas 1:16,17 . Si Kristo, na siyang kabuuan ng pagka-Diyos, ay ang buhay ng lahat; Siya ang lakas na ipinakikita sa lahat ng bagay.

Pangangailangan ng Kasunduan sa Diyos

Dahil dito, maliwanag na ang patuloy na pag-iral ng lahat ng bagay ay nakasalalay sa kanilang pagkakasundo sa kalooban ng Diyos, at sa kanilang pagpapasakop dito. Ito ay hindi isang basta-basta na kahilingan sa bahagi ng Diyos, hindi Niya hinihiling na ang lahat ng bagay ay mapailalim sa Kanya, para lamang bigyang-kasiyahan ang Kanyang pag-ibig sa kapangyarihan, gaya ng mangyayari sa tao, ngunit dahil lamang kung ang lahat ng bagay ay umaasa sa Kanya ay maaari silang umiral. “Ipinakita niya sa iyo, O tao, kung ano ang mabuti; at ano ang hinihingi ng Panginoon sa iyo, kundi ang gumawa ng makatarungan, at umibig sa awa, at lumakad na may kababaang-loob na kasama ng iyong Diyos?” Mikas 6:8. Ang dalawa ay hindi makakalakad nang magkasama maliban kung sila ay napagkasunduan. Ang tao ay hindi makakalakad at makakasama ng Diyos maliban kung sila ay kaisa Niya; ngunit ang kanilang pag-iral ay nakasalalay sa kanilang pagkakaisa sa Diyos. Maliban sa Diyos ay walang buhay. Sa Kanya lamang tayo nabubuhay, at kumikilos, at nagkakaroon ng ating pagkatao.

Hanggang sa ang lupa mismo ay nababahala, walang hirap. Ang paglalang ay pinailalim sa walang kabuluhan, "hindi kusang-loob." Rom. 8:20. Ito ay passive sa mga kamay ng Diyos, bagama't ito ay may bahid ng mga kasalanan ng mga tao. Ito ay isinumpa para sa kapakanan ng tao, at sa kaunting panahon ito ay humahagulgol at nagdaramdam sa sakit, naghihintay sa paglaya na tiyak na darating dito. Sapagkat “ang nilalang mismo ay ililigtas

mula sa pagkaalipin ng kabulukan tungo sa kalayaan ng kaluwalhatian ng mga anak ng Diyos.” Rom. 8:21. Ngunit ang tao ay nakipag-alyansa kay Satanas at sa kanyang mga anghel sa paghihimagsik laban sa Makapangyarihan sa lahat. Ang kanyang likas na pag-iisip ngayon ay pakikipag-away laban sa Diyos; “sapagkat hindi ito napapailalim sa batas ng Diyos, ni hindi talaga maaaring mapapasailalim.” Rom. 8:7.

Ngunit sa pamamagitan ng awa ng Diyos, ang tao ay nagpatuloy sa kanya. "Sa mga kaawaan ng Panginoon ay hindi tayo nalilipol, sapagka't ang Kanyang mga habag ay hindi nagkukulang. Sila'y bago tuwing umaga; dakila ang Iyong katapatan." Lamentation 3:22. Ang mahabang pagtitiis na ito ng Diyos ay para sa kaligtasan ng tao. Bagama't nawala na nila ang lahat ng pag-aangkin sa Kanya, na naghimagsik laban sa Kanyang pag-ibig, at pinili ang kamatayan, nasusuklam Siya na iwanan sila, at sa gayon ay naglaan ng paraan na "Ang Kanyang mga itinaon ay hindi maitaboy mula sa Kanya." 2 Sam. 14:14. Ang dakilang pag-ibig ng Diyos ay ipinakita dito. "Ibinigay Niya ang Kanyang sarili para sa atin." "Walang sinumang may higit na dakilang pag-ibig kaysa rito, na ibigay ng isang tao ang kanyang buhay para sa kanyang mga kaibigan." Juan 15:13. "Ngunit ipinagtatagubilin ng Diyos ang Kanyang pag-ibig sa atin, na nang tayo ay makasalanan pa, si Kristo ay namatay para sa atin." Rom. 5:8. Ginawa Niya ito habang tayo ay "patay sa mga pagsalangsang at mga kasalanan," tanging "Dahil sa Kanyang dakilang pag-ibig na Kanyang inibig sa atin," dahil Siya ay "mayaman sa awa." Efeso. 2:4,5. "Ang Diyos ay kay Kristo na pinagkasundo ang mundo sa Kanyang sarili." 2 Cor. 5:19. Sa pagbibigay ng Kanyang sarili para sa mga mapanghimagsik na tao, upang sa gayon ay mapagkasundo sila sa Kanyang sarili, ipinakita ng Diyos kung gaano Niyang ninanais na ang lahat ng tao ay magkaroon ng buhay na walang hanggan, sapagkat gaya ng nakita natin, tanging sa Kanya lamang mayroong buhay. At ang pag-ibig na ito sa mga tao, at ang pagnanais na magkaroon sila ng buhay na walang hanggan, ay ipinapakita araw-araw sa katotohanan na bilang isang gawa ng biyaya ay pinapanatili Niyang buhay ang mga mapanghimagsik na tao, upang sila ay makinig sa Kanyang mapagmahal na paanyaya, at makipagkasundo sa Kanya. Ang sabi Niya, "Ako ay sinisiyasat nila na hindi nagtanong para sa Akin; Ako ay

nasumpungan sa kanila na hindi naghanap sa Akin; Aking sinabi, Narito Ako, narito Ako, sa isang bansang hindi tinawag sa Aking pangalan. Aking iniunat ang Aking mga kamay buong araw sa isang mapanghimagsik na bayan, at lumalakad sa daang hindi mabuti, ayon sa kanilang sariling mga pag-iisip.” Isa. 65:1,2.

Ang Hustisya ng Awa

Ngunit sa habag na ito ay lumilitaw ang katarungan ng Diyos. Nilikha Niya ang tao ayon sa Kanyang sariling larawan, na may mga kakayahan na may pinakamataas na kasiyahan, sapagkat binigyan Niya siya ng kalayaang pumili ng kanyang sariling paraan, at inilagay ang lahat sa harap niya. Ang pinakamataas na posibleng kasiyahan ay matatagpuan sa pinakaperpektong kalayaan; at ang Diyos na ito ay ibinigay sa tao, sa pagbibigay sa kanya ng sukdulang kalayaan na pumili ng anumang naisin niya. **Sa pagpili na ito ay ganap na walang paghihigpit na inilagay sa tao ng Panginoon. Ang Kanyang mahigpit na hustisya ay ipinakita sa Kanyang hindi pakikialam sa personal na karapatan ng tao sa pagpili kung ano ang kanyang makukuha. Alam ng Diyos na sa Kanya lamang matatagpuan ng tao ang kanyang pinakamataas na kabutihan, at samakatuwid ay inilalagay Niya ang Kanyang sarili sa harap ng tao sa pinakakaakit-akit na liwanag, at nagsusumamo sa kanya na tanggapin Siya; ngunit hindi Niya papasukin ang Kanyang presensya kung saan ito ay hindi gusto. Hindi niya pipilitin ang kalooban ng tao. Sa paggawa ng tao ay ginagarantiyahan Niya sa kanya ang ganap na kalayaan, at Siya mismo ay iginagalang ang mga karapatan na ipinagkaloob Niya sa tao. Ang pagtatangka na pilitin ang mga tao na tanggapin ang Kanyang mga daan, bagama't sila ay perpekto, ay pagkakait sa kanya ng kalayaang iyon na hindi mapaghihiwalay sa Diyos; at sa gayon ito ay upang talunin ang Kanyang sariling layunin.**

“Aking pinatotohanan sa inyo sa araw na ito ang langit at ang lupa, na inilagay ko sa harap ninyo ang buhay at ang kamatayan, ang pagpapala at ang sumpa; kaya piliin ninyo ang buhay, upang kayo at ang inyong lahi ay

mabuhay; upang iyong ibigin ang Panginoon mong Diyos, at sundin ang Kanyang tinig, at lumapit sa Kanya; sapagkat Siya ang iyong buhay at ang haba ng iyong mga araw; upang ikaw ay manirahan sa lupang ipinangako ng Panginoon sa iyong mga magulang, kina Abraham, Isaac, at Jacob, na ibibigay sa kanila.” (*Deuteronomio 30:19–20*) Sinumang pumili sa Diyos ay magkakaroon ng buhay, sapagkat ang Diyos Mismo ang buhay. Kapag ang tao ay sumuko sa panawagan ng Panginoon at ipinakita ang kanyang kagustuhan na sundin Siya, ang Panginoon mismo ay masayang pumapasok sa kanyang puso at tumutugon sa lahat ng kanyang pangangailangan. Ibinibigay Niya sa kanya ang kapangyarihang gumawa ng matuwid—o higit pa roon, ang Diyos mismo ang namumuhay sa tao sa pamamagitan ng Kanyang matuwid na kalooban. Hangga’t ang tao ay patuloy na nagpapasakop sa Diyos, siya ay magkakaroon ng buhay magpakailanman. Ipinangako ng Diyos na hindi Niya kailanman iiwan ang taong nagtitiwala sa Kanya; kaya’t hangga’t nabubuhay ang Diyos, ang taong iyon ay mananatiling may buhay. Sa huli, matutuklasan ng taong iyon na ang plano ng Diyos para sa kanya ang pinakamabuti sa lahat. Sapagkat sa presensya ng Diyos ay may kapuspusan ng kagalakan.

Pagbibigay sa Mga Tao ng Kanilang Sariling Paraan

Ngunit paano naman ang mga ayaw magpasakop kay Cristo upang Siya’y maghari sa kanila? Ano ang mangyayari sa mga patuloy na naghihimagsik laban sa Panginoon? Narito ang sagot: “Sapagkat kanilang kinapootan ang kaalaman, at hindi nila pinili ang pagkatakot sa Panginoon. Ayaw nilang tanggapin ang Aking payo, at hinamak nila ang lahat Kong saway; kaya’t kakainin nila ang bunga ng kanilang sariling lakad, at mabubusog sa kanilang sariling mga gawa. Sapagkat ang pagtalikod ng mga mangmang ay papatay sa kanila, at ang kaginhawaan ng mga hangal ay magpapahamak sa kanila.” (*Kawikaan 1:29–32*) Sinasalungat nila ang Espiritu ng Panginoon, tinatanggi ang Kanyang mga pagsusumamo, hanggang sa wala nang kabuluhan ang patuloy na pakikipagpunyagi sa kanila. Ganap nilang ayaw magkaroon ng anumang kaugnayan sa Panginoon, kaya’t

pinababayaan na lamang sila ng Diyos sa kanilang sariling kagustuhan—na nagbubunga ng kapahamakan. “May daan na tila matuwid sa paningin ng tao, ngunit ang dulo nito ay mga daan ng kamatayan.” (*Kawikaan 14:12*)

Ang mga ganyan ay hinahatulan ng sarili. Ang paghatol sa kanila sa kamatayan ay hindi lamang desisyon ng isang Hukom, ngunit natural na resulta ng kanilang sariling landasin. Kinasusuklanan nila ang Panginoon, nilabanan ang lahat ng Kanyang mga pagsulong, at ipinakita ang kanilang pagnanais na walang kinalaman sa Kanya. Dahil sila ay positibong tumatangging mamuhay kasama Niya, wala Siyang ibang alternatibo kundi ang iwanan sila sa kanilang sarili; at dahil wala silang paraan ng pag-iral sa sarili, sila ay kinakailangang magdusa ng pagkawasak. Bilang karagdagan sa tekstong sinipi sa naunang parapo, na nagpakita na ito ang kaso, basahin ang sumusunod.:-

“Kaya't hindi ka mapapatawad, O tao, kung sino ka man na humahatol; sapagkat kung saan mo hinahatulan ang iba, hinahatulan mo ang iyong sarili; sapagka't ikaw na humahatol ay gumagawa ng gayon ding mga bagay. Ngunit natitiyak namin na ang paghatol ng Diyos ay ayon sa katotohanan laban sa mga gumagawa ng gayong mga bagay. At inaakala mo ba, Oh tao, na humahatol sa mga gumagawa ng gayong mga bagay, at gumagawa ng gayon din, na ikaw ay makatatakas sa kahatulan ng Dios? O hinahamak mo ang kayamanan ng Kanyang kabutihan at pagtitiis at pagpapahinuhod; hindi mo nalalaman na ang kabutihan ng Dios ay umaakay sa iyo sa pagsisisi? Datapuwa't ayon sa iyong katigasan at hindi nagsisising puso ay nag-iimbak sa iyong sarili ng poot laban sa araw ng poot at paghahayag ng matuwid na paghuhukom ng Dios; na magbibigay sa bawat tao ayon sa kanyang mga gawa.” Roma 2:1-6.

Ang parehong pag-ibig ay ipinagkaloob sa masasama na ipinagkaloob sa mga matuwid. Karaniwan na para sa mga tao na sabihin na ang Diyos ay napakabuti sa ganito at ganoong tao. Ito ay totoo, ngunit ito ay hindi lahat ng katotohanan, at maaari itong maghatid ng isang maling impresyon. **Ang katotohanan ay ang Panginoon ay mabuti sa lahat.** "Ang Panginoon ay

mabuti sa lahat; at ang Kanyang magiliw na mga kaawaan ay nasa lahat ng Kanyang mga gawa." **Awit 145:9. Ang Panginoon ay kabutihan mismo. Siya ay pag-ibig. Siya ay hindi maaaring maging anumang oras maliban sa Siya, at samakatuwid Siya ay kasingbuti sa isang tao gaya ng Siya sa iba. Siya ay pantay-pantay na mabuti sa lahat at kasinggaling Niya sa lahat ng oras. Kaya't hindi dahil sa hindi sila naakit ng pag-ibig ng Diyos, ang ilan ay nawasak. Ito ay dahil hinamak nila ang pag-ibig na iyon. Palibhasa'y pinatigas ang kanilang mga puso laban sa pag-ibig ng Diyos, lalo Niyang ipinakita ang Kanyang pag-ibig sa kanila, lalo silang naging mahirap. Ito ay isang trite na kasabihan na ang parehong araw na natutunaw ang waks ay nagpapatigas sa luado clay.**

Ang Kapalaran ng Masasama

Isa pang tanong ang dapat isaalang-alang sa koneksyon na ito, at iyon ay, Ano ang kapalaran ng mga tumatanggi sa Panginoon? Ito ay sapat na malinaw na ito ay paghihiwalay sa Kanya, dahil iyon ang kanilang pinili. Likas silang nahiwalay sa Panginoon sa pamamagitan ng kanilang mga kasalanan. Gayunman, hindi sila pababayaan ng Diyos nang walang pagsisikap na hikayatin silang tanggapin ang Kanyang mga daan. Ngunit ang kanilang pagtanggì sa Kanyang uri ng mga alok ay nagpakita ng kanilang determinasyon na magpakailanman ay mawalay sa Kanya, at sa wakas ay napilitan Siya na ibigay sila sa kanilang sariling pagpili.

Ngayon, ang tanong ay ito: Saan sila maaaring mabuhay nang hiwalay sa Diyos? Basahin ang mga salita ng mang-aawit (ang salmista): "Saan ako paroroon mula sa Iyong Espiritu? O saan ako tatakas mula sa Iyong presensiya? Kung ako'y aakyat sa langit, naroon Ka; kung maghahanda ako ng higaan sa impiyerno, naroon Ka rin.

Kung kukunin ko ang mga pakpak ng umaga, at tatahan sa mga pinakadulong bahagi ng dagat, Maging doon ay aakayin ako ng Iyong kamay, at kakapitan ako ng Iyong kanang kamay. Kung aking sasabihin, 'Tiyak na tatakpan ako ng kadiliman,' Narito, maging ang gabi ay nagliliwanag sa palibot ko.

Oo, ang kadiliman ay hindi nakapagkukubli sa Iyo; kundi ang gabi ay

nagliliwanag gaya ng araw; Pareho sa Iyo ang kadiliman at ang liwanag.”
(Awit 139:7–12).”

Ang Diyos ay nasa lahat ng dako. Ang Kanyang presensya, at iyon lamang, ang nagtataguyod sa sansinukob. **Ito ay maliwanag, samakatuwid, na ang mga naiwan sa kanilang sariling pagpili na maging walang hanggang hiwalay sa Panginoon, ay walang lugar na natitira sa kanila kundi lubos na pagkalipol. Walang lugar sa sansinukob kung saan maaaring umiral ang mga tao nang hiwalay sa presensya ng Panginoon.** At ito lang ang sinasabi ng Panginoon na magiging kapalaran nila. "Sapagka't ang araw ng Panginoon ay malapit na sa lahat ng mga bansa; **gaya ng iyong ginawa, ay gagawin sa iyo; ang iyong gantimpala ay babalik sa iyong sariling ulo. Sapagka't kung paanong kayo'y nagsiinom sa Aking banal na bundok, gayon ang lahat ng mga bansa ay magsisiinom na palagi, oo, sila'y magsisiinom, at sila'y lulunok, at sila'y magiging parang wala.**" Obadiah 15, 16. Ito ay pag-aani ng bunga ng kanilang sariling paraan, ibig sabihin, ang pagtanggì sa presensya ng Espiritu ng Diyos.

Walang hanggang Parusa

“Ngunit,” sabi ng ilang mambabasa, “hindi ba sinasabi ng Bibliya na ang masasama ay aalis sa walang hanggang kaparusahan?” Oo, sinasabi nito na, Basahin natin ang teksto Ito ay ang pagtatapos ng dakilang diskurso ng ating Tagapagligtas sa Kanyang mga disipulo bago ang Kanyang pagpapako sa krus, sinabi Niya, “At sila ay magsisialis sa walang hanggang kaparusahan. ngunit ang mga matuwid sa buhay na walang hanggan.” Mat. 25:46.

Ngunit nangangahulugan ba iyon na ang masasama ay mananatiling buháy magpakailanman? Hindi naman kailangan. Depende kung ano ang magiging parusa nila. Ngayon sa Rom. 6:23 meron tayong parallel text. "Sapagka't ang kabayaran ng kasalanan ay kamatayan; ngunit ang kaloob ng Diyos ay buhay na walang hanggan sa pamamagitan ni Jesu-Cristo na ating Panginoon." Kung gayon dahil iyon ang kaparusahan sa mga makasalanan, at sila ay mapupunta sa walang hanggang kaparusahan, ito ay kasunod na sila ay umalis sa walang

hanggang kamatayan. Iyan ay kasing-linaw ng mga salita ay maaaring gawin ito. At ito ay higit pang pinatutunayan ng inspiradong pahayag na ang matuwid ay magkakaroon ng kapahingahan “kapag ang Panginoong Jesus ay mahahayag mula sa langit kasama ng Kanyang makapangyarihang mga anghel, sa nagniningas na apoy, na naghihiganti sa mga hindi nakakakilala sa Diyos, at sa mga hindi sumusunod sa Ebanghelyo ng ating Panginoong Jesu-Cristo; na parurusahan ng walang hanggang pagkawasak mula sa harapan ng Panginoon, at mula sa kaluwalhatian ng Kanyang kapangyarihan.” 2 Tes. 1:7-9.

Apoy na hindi mapapawi

“Ngunit pagkatapos ay sinabihan tayo na ang apoy na sumusunog sa masasama ay hindi papatayin.” Tunay na totoo; at ang dahilan kung bakit hindi ito mapapatay ay dahil ito ay hindi mapapatay “Lubos niyang lilinisin ang Kanyang sahig, at titipunin ang Kaniya sa kamalig; ngunit susunugin Niya ang ipa sa apoy na hindi mapapatay.” Mat. 3:12. Talagang hindi ito mapapatay, sapagkat ito ang apoy ng kaluwalhatian ng Panginoon. Pagdating ng Panginoon, ang masasama ay mapupukso ng Espiritu ng Kanyang bibig, at mawawasak sa ningning ng Kanyang pagdating. Tingnan ang 2 Tes. 2:8. Ang apoy na iyon ay dapat umiral hangga't may Diyos; ngunit habang ito ay kamatayan sa mga kaaway ng Panginoon, ito ay liwanag at buhay sa mga umiibig sa Kanya. Ito ay gaya ng nangyari sa sinaunang Israel; yaong naging liwanag sa mga Israelita, ay kaguluhan at pagkawasak sa mga Ehipsiyo. Exodus 14:19,20.

Ngunit ang katotohanan na ang apoy ay hindi mapapatay ay hindi nagpapakita na ang itinaapon dito ay dapat na umiiral magpakailanman. Kabaligtaran talaga. Kung ang isang sunog ay sumiklab sa isang gusali, at ang mga bumbero ay hindi mapatay ito, ang hindi maiiwasang resulta ay ang gusali ay lubos na natupok. Gayon din sa mga itatapon sa hindi maapula na apoy sa huling araw. Sinasabi ng teksto na sila ay "masusunog" ng apoy na hindi mapapatay. Ang masasama ay tinatawag na ipa, na nagpapahiwatig ng

kaso kung saan sila maaaring matupok. “Sapagkat, masdan, ang araw ay dumarating, na magniningas na parang hurno; at lahat ng palalo, oo, at lahat ng gumagawa ng masama, ay magiging dayami; at ang araw na darating ay susunugin sila, sabi ng Panginoon ng mga hukbo, na hindi mag-iiwan sa kanila ng ugat o sanga man.” Mal. 4:1.

Walang hanggang Apoy

Ang sinabi tungkol sa di-napapatay na apoy ay nag-alis ng kaguluhan na maaaring naranasan ng ilan sa terminong “walang hanggang apoy,” kung saan dadalhin ang masasama. "Kung magkagayo'y sasabihin din niya sa mga nasa kaliwa, Lumayo kayo sa akin, kayong mga sinumpa, sa apoy na walang hanggan, na inihanda para sa diyablo at sa kanyang mga anghel." Matt. 25:41. Tulad ng nakita na natin, ang epekto ng naturang apoy ay dapat na ganap na sunugin at sirain ang bawat bakas ng itinapon dito.

Ngunit binigyan natin tayo ng isang halimbawa ng epekto ng walang hanggang apoy. Isinulat ni apostol Judas ang tungkol sa paghatol na nakalaan para sa diyablo at sa kaniyang mga anghel, kasama ng mga naglingkod sa kaniya, at naghaharap ng ganitong pagkakahawig: “Kung paanong ang Sodoma at Gomorra, at ang mga lunsod sa palibot nila sa gayunding paraan, na nagbibigay ng kanilang sarili sa pakikiapid, at sumusunod sa kakaibang laman, ay ipinakita bilang isang halimbawa, na nagtitiis ng paghihiganti ng walang hanggang apoy.” Judas 7. Ang apoy na sumira sa mga lungsod ay siya ring apoy na wawasak sa huling araw ng lahat ng masasama. Ito ay walang hanggang apoy, ngunit pansinin ang epekto nito sa mga lungsod na iyon:-

“Sapagka't ang kaparusahan sa kasamaan ng anak na babae ng Aking bayan ay lalong dakila kaysa sa kaparusahan ng kasalanan ng Sodoma, na nabagsak ng sa isang iglap, at walang kamay na humawak sa kaniya.” Lam. 4:6.

Ang Diyos ang maging lahat sa lahat

May iba pang mga teksto na maaaring mangyari sa isa, ngunit ang mga ito ay sapat na upang ipakita kung ano ang itinuturo ng Kasulatan tungkol sa kahihinatnan ng masasama. Ang mga pahayag ay malinaw, at walang pagkakasalungatan sa Bibliya. At ngayon, muli tayong bumalik sa orihinal na kaisipan tungkol sa awa ng Diyos na may kaugnayan sa Kanyang hustisya. **Ang Kanyang awa ay nananatili hanggang sa gitna sa pagpapatupad ng Kanyang mga paghatol. “Oh magpasalamat kayo sa Panginoon, magpakailan man... Sa kaniya na sumakit sa Egipto sa kanilang mga panganay, sapagka't ang kaniyang kagandahang-loob ay magpakailan man,.. at pinaraan ang Israel sa gitna niyaon; sapagka't ang Kanyang kagandahang-loob ay magpakailan man; ngunit ibinagsak si Paraon at ang kanyang hukbo sa Dagat na Pula; sapagka't ang kaniyang kagandahang-loob ay magpakailan man.”** Awit. 136:1,10,13-15.

Ang mga awa ng Diyos ay nananatili magpakailanman, kahit na may ilan na hindi magkakaroon nito. Sa Kanyang awa ay nagtitiis Siya nang matagal sa kanila, ngunit hindi matitiis ng Diyos ang paghihimagsik magpakailanman sa Kanyang mga nasasakupan at maging makatarungan sa Kanyang tapat na mga sakop. Kaya't sa katarungan na hindi bababa sa awa sa mga kusang sumuko sa Kanyang kontrol, dapat Niyang hayaan ang masasamang magdusa ng kaparusahan na kanilang pinaghirapan. Sa katunayan, magiging kawalang-katarungan ang paggawa ng masama kung hindi ibigay sa kanila ang matagal na nilang pinaghirapan at masigasig. Sila ay nagsanggunian na magkakasama laban sa Panginoon at laban sa Kanyang Pinahiran, na nagsasabi, “Ating putulin ang kanilang mga gapos, at iwaksi ang kanilang mga tali sa atin.” Ang lahat ng kanilang hangarin ay ipaubaya sa kanilang sarili at ngayon ay ibinibigay sa kanila ng Diyos ang kanilang pagnanais. Ngunit dahil walang lugar sa uniberso kung saan wala ang Diyos, ang tanging bagay para sa kanila ay pagkalipol. Kaya't mababasa natin, “Sapagka't ang mga manggagawa ng kasamaan ay mahihiwalay, nguni't yaong nangaghihintay sa Panginoon, ay mamanahin nila ang lupa. Sapagka't kaunting panahon na lamang, at ang masama ay mawawala na; oo, iyong

masigasig na isaalang-alang ang kanyang lugar, at ito ay hindi mangyayari.” Awit. 37:9, 10.

Pagkatapos ay matutupad ang layunin ng Diyos, “Na sa dispensasyon ng kaganapan ng mga panahon ay matipon Niya sa isa ang lahat ng bagay kay Cristo, maging ang nasa langit, at ang nasa lupa.” Efeso. 1:10. Pagkatapos ay maisakatuparan ni Kristo ang layunin kung saan Siya umakyat sa langit, samakatuwid nga, “upang mapunan Niya ang lahat ng bagay.” Efeso. 4:10. “At kung ang lahat ng mga bagay ay mapasuko na sa Kaniya, kung magkagayo’y ang Anak din naman ay magpapasakop sa kaniya na naglagay ng lahat ng mga bagay sa ilalim Niya, upang ang Dios ay maging lahat sa lahat.” 1 Cor. 15:28. At pagkatapos ay mula sa “bawat bagay na nilikha na nasa langit, at nasa lupa, at nasa ilalim ng lupa, at nasa dagat, at lahat ng bagay na nasa kanila,” ay maririnig sa isang tinig, “Sa Kanya na nakaupo sa luklukan, at sa Kordero, ang pagpapala, at ang karangalan, at ang kaluwalhatian, at ang paghahari, magpakailan man.” Apocalipsis 5:13.

Hustisya at Awa

Noong taon ng 1893, nahayag ang ilan sa pinakamahalagang katotohanan mula sa mensahe noong 1888. Ilang sandali bago ang panahong ito ay sumulat si Ellen White

Ang panahon ng pagsubok ay malapit na sa atin, **dahil ang malakas na sigaw ng ikatlong anghel ay nagsimula na sa paghahayag ng katuwiran ni Kristo**, ang nagpapatawad ng kasalanan na Manunubos. Ito ang simula ng liwanag ng anghel na ang kaluwalhatian ay pupuspos ng buong lupa. RH, November 22, 1892 par. 7

Batay sa mga prinsipyo ng Diyos na pinagmumulan ng lahat ng bagay sa loob ng konteksto ng dalawang tipan na inilagay sa kanilang tamang balangkas, ipinakita ni Wagoner noong 1893 ang isang pagkakasunod-sunod ng pangangatwiran na magbubukas ng pinto sa isang tunay na pagkaunawa sa katangian ng Diyos sa Kanyang pakikitungo sa masasama.

Ibinigay ng Diyos sa tao, sa pagbibigay sa kanya ng sukdulang kalayaan na pumili ng anumang naisin niya. Sa pagpili na ito ay ganap na walang paghihigpit na inilagay sa tao ng Panginoon. **Ang Kanyang mahigpit na hustisya ay ipinakita sa Kanyang hindi pakikialam sa personal na karapatan ng tao sa pagpili kung ano ang kanyang makukuha.** Alam ng Diyos na sa Kanya lamang matatagpuan ng tao ang kanyang pinakamataas na kabutihan, at samakatuwid ay inilalagay Niya ang Kanyang sarili sa harap ng tao sa pinakakaakit-akit na liwanag, at nagsusumamo sa kanya na tanggapin Siya; **ngunit hindi Niya papasukin ang Kanyang presensya kung saan ito ay hindi gusto. Hindi niya pipilitin ang kalooban ng tao.** Sa paggawa ng tao ay ginagarantiyahan Niya sa kanya ang ganap na kalayaan, at Siya mismo ay iginagalang ang mga karapatan na ipinagkaloob Niya sa tao. Ang pagtatangka na pilitin ang mga tao na tanggapin ang Kanyang mga daan, bagama't sila ay perpekto, ay pagkakait sa

kanya ng kalayaang iyon na hindi mapaghihiwalay sa Diyos; at sa gayon ito ay upang talunin ang Kanyang sariling layunin. *Present Truth UK*, February 23, 1893

Mga kapatid, ang pahayag na ito ay bahagi ng simula ng huling ulan. Ito ay isang katotohanang napakaliwanag na ito ay gaganap ng mahalagang papel sa pagbubuklod sa mga banal ng pangalan ng Ama sa mga noo ng mga tumatanggap nito bilang mahalagang katotohanan.